

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ (ไม่ทราบเลขที่ · ref 501117)

คำวินิจฉัยที่ 57/2553กรมทางหลวงผู้ฟ้องคดีข้างหุ้นส่วนจำกัดบางมูลนากเห็กเพชร ที่ 1 ผู้ถูกฟ้องคดีกับพวก รวม 3 คน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 มาตรา 9, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

ไม่มีข้อสันนิษฐาน (สำเนา) คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ที่ ๕๗/๒๕๕๓ วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ เรื่อง เขตอำนาจศาลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) ศาลปกครองพิษณุโลก ระหว่าง ศาลจังหวัดพิจิตร การส่งเรื่องต่อคณะกรรมการศาลปกครองพิษณุโลกโดยสำนักงานศาลปกครองส่งเรื่องให้คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลวินิจฉัยชี้ขาดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๓) ซึ่งเป็นกรณีคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลที่รับฟ้องคดี และศาลที่ส่งความเห็นและศาลที่รับความเห็นมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องเขตอำนาจศาลในคดีนั้น ข้อเท็จจริงในคดี เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ กรมทางหลวงผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้องข้างหุ้นส่วนจำกัด บางมูลนากเห็กเพชร ที่ ๑ นายสุพจน์ อุฬารวงศ์ ที่ ๒ นายสุภรณ์ พรธาดาวิทย์ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี ต่อศาลปกครองพิษณุโลก เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๐/๒๕๕๒ ความว่า เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีทำสัญญาจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ก่อสร้างทางหลวงหมายเลข ๑๑๕ สามแยกทางหลวงหมายเลข ๑๑๗ - เทศบาลเมืองพิจิตร ตอน ๒A ระหว่าง กม.๗๗+๐๐ - กม.๗๗+๘๘๐ อำเภอเมืองพิจิตร จังหวัดพิจิตร โดยในสัญญาข้อ ๒.๗ และข้อ ๒.๘ กำหนดให้ผู้รับจ้างต้องจัดทำเครื่องหมายจราจรบนผิวทางและติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างบนทางหลวง อีกทั้ง ผู้รับจ้างจะต้องจัดหา จัดทำและติดตั้งป้ายเครื่องหมายและสัญญาณจราจรชั่วคราวตามมาตรฐานกรมทางหลวง และตามแนวทางปฏิบัติการติดตั้งเครื่องหมายและสัญญาณจราจรสำหรับการจัดซ่อมถนนและงานสาธารณูปโภคของส่วนราชการ ซึ่งผู้รับจ้างต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับงานจ้างโดยเคร่งครัด

คำพิพากษา

และสัญญาข้อ ๑๑ กำหนดให้ผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบอุบัติเหตุน้ำท่วม ความเสียหาย หรืออันตรายใด ๆ อันเกิดจากการปฏิบัติงานของผู้รับจ้าง การฝ่าฝืนหากเกิดความเสียหายอันเนื่องจากการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๗ นายฐานตะวัน เกตุงาม ขับรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ๖ ฮ ๒๙๗๙ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเอาประกันภัยไว้กับบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด มาตามถนนสายพิจิตร - สามง่าม บริเวณ กม. ๘๒+๓๐๐ ซึ่งเป็นทางต่างระดับและอยู่ในระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำการก่อสร้าง ทำให้รถยนต์เสียหลักตกถนนได้รับความเสียหาย บริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยเป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลแพ่ง (คดีหมายเลขดำที่ ๓๒๘/๒๕๔๘ หมายเลขแดงที่ ๓๐๒๕/๒๕๕๐) โดยศาลแพ่งพิจารณาแล้วเชื่อว่าบริเวณที่เกิดเหตุไม่ติดสัญญาณไฟกระพริบที่จุดป้ายเครื่องหมายและไม่มี

แสงสว่างจากโคมไฟฟ้าข้างทาง แม้ว่าสัญญาจ้างกำหนดให้ผู้รับจ้างเป็นผู้จัดทำและติดตั้งป้าย
เครื่องหมายและสัญญาณไฟก็ตาม แต่จำเลยมีหน้าที่รับผิดชอบในการบูรณะบำรุงรักษาถนน
ที่เกิดเหตุ ย่อมมีหน้าที่กำกับตรวจสอบและจัดให้มีการติดตั้งป้ายเครื่องหมายและสัญญาณไฟให้
เป็นไปโดยถูกต้อง การกระทำของจำเลยเป็นการละเว้นการกระทำตามที่ถือได้ว่าจำเลย
กระทำโดยประมาทเลินเล่อทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย พิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน
๖๗๙,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินไปวางศาลเพื่อชำระหนี้
แล้วเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ จำนวน ๘๔๖,๐๗๗.๗๒ บาท คดีอยู่ระหว่างอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดี
จึงใช้สิทธิไต่เบี่ยงแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันชำระหนี้ดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง
สามเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามกระทำความผิดข้อกำหนดสัญญาจ้างข้อ ๒.๗ และข้อ
๒.๘ โดยไม่ทำการติดตั้งสัญญาณไฟกระพริบที่จุดตั้งป้ายเครื่องหมายและไม่มีแสงสว่างโคมไฟฟ้า
ข้างทางบริเวณที่เกิดเหตุ ทำให้นายฐานตะวันชัยรถยนต์เสียหลักตกถนนได้รับความเสียหาย
เป็นเหตุให้ศาลแพ่งพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีต้องชำระหนี้ค่าเสียหายให้แก่ผู้รับประกันภัย ขอให้ผู้ถูก
ฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน จำนวน ๙๓๒,๗๖๕.๙๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๘๔๖,๐๗๗.๗๒ บาท ตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาเนื่องจากผู้ฟ้องคดีทราบ
ถึงสิทธิตามสัญญาอยู่ก่อนแล้วในขณะที่ตกเป็นจำเลยในคดีที่ผู้รับประกันภัยยื่นฟ้องต่อศาลแพ่ง
แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเข้าเป็นจำเลยร่วม ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่มีโอกาส
ต่อสู้คดีกับบุคคลภายนอก ผู้ฟ้องคดีจึงเสี่ยงในความรับผิดชอบตามลำพัง และผู้ฟ้องคดีไม่ได้ต่อสู้คดี
จนถึงที่สุดเป็นข้อพิรุณการสมยอมกัน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ปฏิบัติตามสัญญาจ้างทุกประการ
และ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ฟ้องคดีหรือตัวแทนโดยตลอด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่ได้
ประมาทเลินเล่อ ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิไต่เบี่ยง ขอให้ยกฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยื่นคำร้องโต้แย้ง
เขตอำนาจศาลว่า เนื่องจากคดีเป็นเรื่องฟ้องไล่เบี่ยงเรียกค่าเสียหายจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับผิดต่อ
บุคคลภายนอกตามคำพิพากษาของศาลยุติธรรม โดยคดีแพ่งดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมิได้เป็น
จำเลยร่วมด้วย นอกจากนั้นคดีที่จะขึ้นสู่ศาลปกครองจะต้องเป็นคดีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ
อันเป็นการบังคับระหว่างหน่วยงานราชการและคู่สัญญาในเชิงสาธารณประโยชน์เท่านั้น แต่คดีนี้
เป็นการฟ้องไล่เบี่ยงเรียกค่าเสียหายตามสัญญาซึ่งไม่เป็นประโยชน์สาธารณะแต่ประการใด คดีจึง
อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองพิชฌโลกพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้
ผู้ฟ้องคดีเป็นส่วนราชการฐานะเป็นกรมสังกัดกระทรวงคมนาคม โดยกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ
กรมทางหลวง กระทรวงคมนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนา
โครงสร้างพื้นฐานด้านทางหลวง การก่อสร้างและบำรุงรักษาทางหลวงให้มีโครงข่ายทางหลวงที่
สมบูรณ์ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ และเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อให้ประชาชนได้รับ
ความสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัยในการเดินทาง โดยมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการ
ดำเนินการเกี่ยวกับทางหลวงหลายประการ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดี
ทั้งสามเป็นเอกชน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ เป็น
หุ้นส่วนผู้จัดการ ตามข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำการก่อสร้าง
ทางหลวงหมายเลข ๑๑๕ สามแยกทางหลวงหมายเลข ๑๑๗-เทศบาลพิจิตร ตอน ๒ A สัญญาจ้าง
ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นสัญญาที่จัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคและ

ถือเป็นสัญญาทางปกครอง ตามคำฟ้องที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในสัญญาจ้างข้อ ๒.๗ และ ๒.๘ โดยไม่ทำการติดตั้งสัญญาณไฟกระพริบที่จุดติดตั้งป้ายเครื่องหมาย และไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟฟ้าข้างทางในบริเวณที่เกิดเหตุ ทำให้มีผู้ขับขี่รถยนต์ตกถนนได้รับความเสียหาย บริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด ผู้รับประกันภัยซึ่งรับช่วงสิทธิจากผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย จึงได้ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นจำเลยต่อศาลแพ่งให้รับผิดชอบในผลละเมิด และศาลแพ่งได้มีคำพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่บริษัท ผู้ฟ้องคดีจึงนำเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยไปวางศาลเพื่อชำระหนี้ตามคำพิพากษาเป็นเงินจำนวน ๘๔๖,๐๗๗.๗๒ บาท เห็นได้ว่าตามรูปคดีเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายจากการผิดสัญญาจ้างก่อสร้างถนน ตามจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินไปวางเพื่อชำระหนี้ตามคำพิพากษาศาลแพ่ง คดีดังกล่าวถือเป็นข้อพิพาทโดยตรงจากข้อกำหนดในสัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ทั้งข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากสิทธิและหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามที่ต้องผูกพันตามสัญญาจ้างดังกล่าว อันเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลจังหวัดพิจิตรพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามซึ่งเป็นผู้ทำละเมิดให้ร่วมกันชำระเงินตามคำพิพากษาศาลแพ่งที่พิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระแก่บริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด โจทก์ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๓๐๒๕/๒๕๕๐ ระหว่างบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด โจทก์ กรมทางหลวง จำเลย เรื่อง ละเมิด ประกันภัย อันเป็นการใช้สิทธิไล่เบี้ยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๙ (๓) ประกอบมาตรา ๒๒๗ โดยอาศัยสิทธิตามคำพิพากษาของศาลแพ่ง การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของผู้ฟ้องคดีได้นั้น ศาลจะต้องพิจารณาให้ความเสียก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเป็นผู้ทำละเมิดทำให้บุคคลภายนอกได้รับความเสียหายหรือไม่ ซึ่งเป็นประเด็นเดียวกับประเด็นข้อพิพาทในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๓๐๒๕/๒๕๕๐ ของศาลแพ่ง ประเด็นข้อพิพาทจึงไม่ได้เกิดจากข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยตรง คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม คำวินิจฉัย ปัญหาที่ต้องพิจารณา คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเป็นหน่วยงานทางปกครองยื่นฟ้องทางขึ้นส่วนจำกัดบางมูลนากเห็กเพชร และขึ้นส่วนผู้จัดการของทางดังกล่าว อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีว่าจ้างให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อสร้างทางหลวงหมายเลข ๑๑๕ สามแยกทางหลวงหมายเลข ๑๑๗ - เทศบาลเมืองพิจิตร ตอน ๒A ระหว่าง กม.๗๗+๐๐ - กม.๗๗+๘๘๐ ในระหว่างก่อสร้างมีผู้ขับขี่รถยนต์คันที่เอาประกันภัยไว้กับบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด ประสบอุบัติเหตุในบริเวณดังกล่าว ผู้รับประกันภัยได้ชดเชยค่าเสียหายให้แก่เจ้าของรถยนต์และยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง โดยศาลแพ่งได้วินิจฉัยว่าบริเวณที่เกิดเหตุไม่ติดสัญญาณไฟกระพริบที่จุดติดตั้งป้ายเครื่องหมายและไม่มีแสงสว่างจากโคมไฟฟ้าข้างทาง แม้ว่าสัญญาจ้างกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้เป็นผู้จัดทำและติดตั้งป้ายเครื่องหมายและสัญญาณไฟ ก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่รับผิดชอบในการบูรณะบำรุงรักษาถนนที่เกิดเหตุ ย่อมมีหน้าที่กำกับตรวจสอบและจัดให้มีการติดตั้งป้ายเครื่องหมายและสัญญาณไฟให้เป็นไปโดยถูกต้อง การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการละเว้นการกระทำตามที่ถือว่าผู้ฟ้องคดีกระทำโดยประมาทเลินเล่อทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่น

เสียหาย และพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้รับประกันภัย ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินไปวางศาลเพื่อชำระหนี้แล้ว คดีอยู่ระหว่างอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงใช้สิทธิไล่เบี้ยให้ผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสามร่วมกันชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดีโดยมาฟ้องเป็นคดีนี้ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาเนื่องจากผู้ฟ้องคดีทราบถึงสิทธิตามสัญญาอยู่ก่อนแล้ว ในขณะที่ตกเป็นจำเลยในคดีที่ผู้รับประกันภัยยื่นฟ้องต่อศาลแพ่ง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เรียกผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเข้าเป็นจำเลยร่วม ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่มีโอกาสต่อสู้คดีกับบุคคลภายนอก ผู้ฟ้องคดีจึงเสี่ยงในความรับผิดชอบตามลำพัง และผู้ฟ้องคดีไม่ได้ต่อสู้คดีจนถึงที่สุดเป็นข้อพิรุณถึงการสมยอมกัน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ปฏิบัติตามสัญญาจ้างทุกประการและอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้ฟ้องคดีหรือตัวแทนโดยตลอด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่ได้ประมาทเลินเล่อ ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิไล่เบี้ย ขอให้ยกฟ้อง เห็นว่า ประเด็นเรื่องค่าเสียหายในคดีนี้จึงเป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกับข้อพิพาทในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๓๐๒๕/๒๕๕๐ ซึ่งศาลแพ่งได้วินิจฉัยไว้แล้ว ข้อพิพาทในคดีนี้จึงควรที่จะได้รับการพิจารณาวินิจฉัย โดยศาลเดียวกัน คือศาลยุติธรรม จึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า คดีระหว่างกรมทางหลวง ผู้ฟ้องคดี ห้างหุ้นส่วนจำกัดบางมูลนากเห็กเพชร ที่ ๑ นายสุพจน์ อุฬารวงศ์ ที่ ๒ นายสุภรณ์ พรธาดาวิทย์ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม (ลงชื่อ) สบโชค สุขารมณ์ (ลงชื่อ) สุวัฒน์ วรรณะหทัย (นายสบโชค สุขารมณ์) (นายสุวัฒน์ วรรณะหทัย) ประธานศาลฎีกา กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลยุติธรรม (ลงชื่อ) หัสวุฒิ วิจิตวิริยกุล (ลงชื่อ) จรรย์ หัตถกรรม (นายหัสวุฒิ วิจิตวิริยกุล) (นายจรรย์ หัตถกรรม) ประธานศาลปกครองสูงสุด กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลปกครอง (ลงชื่อ) พลโท ศิลปชัย สรภักดี (ลงชื่อ) พลโท อาชวน อินทรเกสร (ศิลปชัย สรภักดี) (อาชวน อินทรเกสร) หัวหน้าสำนักตุลาการทหาร กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลทหาร (ลงชื่อ) จิระ บุญพจนสุนทร (นายจิระ บุญพจนสุนทร) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/case/68439>